

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku D. S.
przy uczestnictwie „E.” Spółki Akcyjnej w G.
o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem,
oraz z wniosku „E.” Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie D. S.
o zasiedzenie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej D. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt VII Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od D. S. na rzecz „E.” Spółki Akcyjnej w G. kwotę 360,00
(trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą z wymienionych przesłanek.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.). Skarżącemu obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3 - 4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.).

Skarżąca wskazała, że w sprawie niniejszej zachodzi potrzeba wykładni art. 172 k.c. w związku z art. 292 k.c. w kontekście tego, czy w dniu 5 grudnia 1990 r. zakłady energetyczne pozostawały w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że przysługuje im prawo odpowiadające obecnie służebności przesyłu, a zatem czy weszły w posiadanie urządzeń przesyłowych w dobrej wierze.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżąca nie przeprowadziła pogłębionego wyводу prawnego, ani też nie wykazała rozbieżności w orzecznictwie odnośnie przedstawionych wątpliwości.

Wypada jednak zauważyć, że odnośnie przedstawionej w skardze problematyki istnieje ugruntowana linia orzecnicza (zob. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2016 r., III CZP 86/16, OSNC 2017, nr 9, poz. 98

oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 czerwca 2003 r., III CZP 35/03, Prokuratura i Prawo – wkładka 2004, nr 2, s. 32; z dnia 2 lipca 2015 r., V CSK 625/14, nie publ.).

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj